

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupen JUDr. Michalem Pacovským, advokátem
sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2

proti

žalovanému: **Policejní prezidium**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021 č.j. PPR-24573-18/ČJ-2017-990450

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalované Policejní prezidium, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, neměli odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje X

rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „Policie“) ze dne 14. 7. 2017 č.j. KRPA-217862-13/ČJ-2017-0014IY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci dle ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“) zajištěn zbrojní průkaz č. AL X, pro skupiny oprávnění „A, D a E“, s dobou platnosti do 22. srpna 2027, (dále jen „zbrojní průkaz“).

- 2 Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že správní orgán 1. stupně při své činnosti zjistil, že proti žalobci, držiteli zbrojního průkazu, je vedeno trestní stíhání (na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15. 1. 2016, které nabylo právní moci dne 24. 8. 2016, vydaného Policií České republiky, Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, odborem korupce, 1. oddělení, Praha, čj. OKFK-1378-100/TC-2014-251001 – dále jen „usnesení o zahájení trestního stíhání“) pro následující trestné činy:

1) přečin způsobení úpadku podle § 224 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku (č. 40/2009 Sb.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a

2) zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. a) odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle ust. § 107 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.

- 3 Na základě upozornění na změnu právní kvalifikace vydaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, odborem hospodářské kriminality SKPV, Hradec Králové pod č.j. KRPH-33051-606/TC-2016-050080 ze dne 14. 12. 2016 (dále jen „upozornění na změnu právní kvalifikace“) žalovaný zjistil, že trestný čin původně právně kvalifikovaný jako zvlášť závažný zločin podvodu podle ust. § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku (s trestem odnětí svobody v rozpětí pět až deset let) je jiným trestným činem, a proto v souladu s ust. § 160 odst. 6 trestního řádu je daný skutek nově právně kvalifikován jako:

zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (s trestem odnětí svobody v rozpětí pět až dvanáct let) spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.

- 4 Na základě této informace správní orgán 1. stupně zahájil s žalobcem řízení o zajištění zbrojního průkazu podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních; následně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o zajištění zbrojního průkazu žalobce a uložil mu v souladu s § 57 odst. 3 zákona o zbraních povinnost tento zbrojní průkaz bezodkladně odevzdat do úschovy příslušnému útvaru. Správní orgán 1. stupně zhodnotil, že žalobce je stíhán pro úmyslný trestný čin. Současně uvedl, že zajištěním zbrojního průkazu je sledována ochrana společnosti před možným zneužitím zbraně osobou trestně stíhanou pro úmyslný trestný čin. Ze strany žalobce totiž nelze vyloučit možné vyhrožování nebo ohrožení osob zúčastněných na uvedené trestní věci (obětí, svědků, znalců apod.). Je tedy dán veřejný zájem na ničem neovlivňovaném průběhu trestního řízení. Policie rovněž ztotožnila trestné

činy, z jejichž spáchání byl žalobce obviněn, s těmi uvedenými v § 22 odst. 1 zákona o zbraních.

- 5 Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č.j. PPR-24573-3/ČJ-2017-990450, zamítl (dále též „rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017“). Žalovaný zhodnotil, že úvaha Policie sice není obsáhlá, ale je z ní jednoznačně patrný důvod rozhodnutí.
- 6 Na základě podané správní žaloby Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36 rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017 zrušil s odůvodněním, že trpí vadou neprovedení správního uvážení čili nepřezkoumatelností. Doplnil, že ačkoli stejnou vadou je stíženo prvostupňové rozhodnutí, soud nerozhodl rovněž o zrušení prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak zejména z důvodu předběžné opatrnosti spojené se skutečností, že odvolání proti rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních nemá odkladný účinek; ponechal tedy prostor žalovanému, aby novým rozhodnutím o odvolání sám ve věci zjednal nápravu. Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku naznačil, že žalovaný by neměl ukončit svou úvahu tím, že je držitel zbrojního průkazu obviněn z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona, ale měl by se zabývat tím, v čem konkrétně spočívalo jeho jednání a jestli konkrétní okolnosti případu odůvodňují postup podle § 57 odst. 1 zákona (tedy zda je zde konkrétní důvodná obava, že by skutečnost, že žalobce bude nadále držet zbrojní průkaz, představovala nebezpečí pro společnost). Měl by přitom vycházet zejména z konkrétních zjištění a informací uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání.
- 7 Žalovaný vydal dne 15. 2. 2021 napadené rozhodnutí. Nejprve v něm rekapituloval dosavadní průběh správního řízení, včetně toho, jak se sám v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017 vypořádal s odvolacími námitkami. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že po opětovném přezkumu správního řízení neshledal vady, které by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí ve věci s právními předpisy. K povinnosti správního orgánu 1. stupně uvést, jaké úvahy a hodnocení jej k jeho závěru vedly, měl žalovaný za to, že úvaha správního orgánu 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí není obsáhlá, ale je z ní zřetelné, co správní orgán 1. stupně k vydání rozhodnutí ve věci vedlo. Prvostupňové rozhodnutí tak žalovaný považoval za správné a neshledal důvody k jeho zrušení.
- 8 Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní řízení ve věci zajištění zbrojního průkazu žalobce bylo zahájeno z moci úřední na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný vyšel ze základního ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, shledal, že podmínka tam zakotvená byla v řízení dostatečně prokázána, neboť žalobci bylo sděleno obvinění pro možné spáchání předmětných úmyslných trestných činů.
- 9 Žalovaný dále vzal za podstatné z hlediska posouzení závažnosti žalobcova jednání, že v průběhu trestního řízení došlo k překvalifikaci podezření ze zvlášť závažného zločinu podvodu na zločin vydírání, přičemž v obou případech se jedná o souběh se zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině.
- 10 Žalovaný upozornil, že nemá pravomoc vymáhat na orgánech činných v trestním řízení jakékoliv podklady, které je vedly ke změně výše uvedené právní kvalifikace nebo zaslání doplňků vydaných k původnímu usnesení o zahájení trestního stíhání. Trestné činy, za něž je žalobce stíhán, shledal podřaditelné pod ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních, a tím měl za splněnou zákonnou podmínku k zahájení řízení o zajištění zbrojního průkazu.

- 11 Žalovaný uvedl, že vyšel z jediného podkladu, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání, včetně změny právní kvalifikace. Z jeho obsahu má žalovaný za zřejmé, že je důvodné podezření, že se měl žalobce, jako advokát, podílet na trestné činnosti jednáním, kterým byla způsobena škoda velkého rozsahu, a to v pozici člena organizované zločinecké skupiny, kde u podezření ze spáchání trestného činu podvodu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny došlo v průběhu trestního stíhání k překvalifikování na podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu vydírání formou spolupachatelství. Dle usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce jednat protiprávně, ačkoliv na základě svých osobních poměrů a na základě svého právnického vzdělání a dlouholeté advokátní praxe měl vědět, že insolvenční řízení je řízením fiktivním, když toto jeho vědomí mělo nutně vyplývat zejména z jeho role v rámci insolvenčního řízení. Dále dle usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce mít v rámci svého členství v organizované zločinecké skupině na starosti především správu zahraničních společností, které jsou organizovanou zločineckou skupinou využívány za účelem zastření skutečného personálního pozadí jejich obchodních transakcí.
- 12 Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí popsal, že správní orgán 1. stupně dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí došel k rozhodnutí na základě skutečnosti, že podezření ze spáchání trestných činů mělo být žalobcem spácháno účastí na organizované zločinecké skupině, která spadá do kategorie nejprísneji hodnocených, kdy žalobci v případě pravomocného odsouzení hrozí odnětí zbrojního průkazu navždy.
- 13 Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný vzal za podstatnou změnu právní kvalifikace z trestného činu podvodu na trestný čin vydírání. Žalovaný zdůraznil, že nezná a ani znát nemůže bližší okolnosti změny právní kvalifikace, neboť nemá přístup do příslušného trestního spisu, ale vychází ze zákonného znění ust § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, dle něž: *„Kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy, nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem. Odnětím svobody až na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny. Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán, způsobí-li takovým činem škodu velkého rozsahu.“* Z citace daného ustanovení se dle žalovaného lze spravedlivě domnívat, že v žalobcově trestně stíhaném jednání mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu. I přes neznalost detailů tohoto násilného jednání žalovaný konstatoval, že vzhledem k ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních se jedná o jednání rozporné s držením zbrojního průkazu, neboť zákonodárce klade velký důraz na chování a jednání každého držitele zbrojního průkazu, zejména když je důraz kladen na úmyslné jednání. Je tedy důvodné podezření, že žalobce užil násilí, pohrůžku násilí nebo pohrůžku jiné těžké újmy, aby dosáhl svého záměru. Žalovaný shrnul, že žalobce je bezesporu osobou právně vzdělanou, které jsou známy právní vztahy, meze a hranice takového jednání, které nebude v konfliktu s právními předpisy. Přesto došlo k takové situaci, kdy je předmětem řízení orgánů činných v trestním řízení posuzování prvků násilí, pro které došlo k výše uvedené změně v právní klasifikaci. Uvedená okolnost vedla žalovaného k závěru, že ponechání legálního přístupu ke zbraním a střelivu odporuje záměru zákonodárce, který se rozhodl, cestou institutu zajištění zbraní, omezit na přechodnou dobu přístup takové osobě ke zbraním a střelivu. Dle žalovaného není v zájmu společnosti, aby osoba, u které je důvodné podezření z použití násilí, její pohrůžkou nebo pohrůžkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, dále disponovala neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu. Prokázaný stav trestního řízení neumožňuje spolehnout

se, že dosavadní přístup účastníka řízení ke zbraním a střelivu, tedy neprokázání jejich zneužití, bude trvat i nadále. Institut zajištění zbraní a střeliva je svou podstatou předstižný a nelze spravedlivě očekávat, že bude užít až v případě, kdy ke zneužití zbraní dojde. Dle žalovaného společnost právem očekává, že osoby, kterým přiznala právo legálně disponovat zbraněmi a střelivem se zdrží jednání, kde lze důvodně předpokládat prvek násilného jednání, jeho pohružky či pohružky jiné újmy. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí uzavřel, že zjištěná jednání lze považovat za závažná, s prvky násilí, které měly ve svém důsledku způsobit škodu velkého rozsahu a to ve prospěch organizované zločinecké skupiny.

- 14 Dále žalovaný objasnil povahu institutu zajištění zbrojního průkazu, kdy je sledován zájem na zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti již ve fázi, kdy je důvodně zpochybněna bezúhonnost držitele zbrojního průkazu a to právě tím, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin, který může způsobit zánik bezúhonnosti, jako základní podmínky pro držení zbrojního průkazu; takové jednání svědčí o větší či menší míře nespolehlivosti držitele zbrojního průkazu. Uvedl, že vyšel ze záměru zákonodárce při tvorbě zákona o zbraních, tj. vytvoření efektivního právního nástroje, který by umožňoval státu adekvátní regulaci v oblasti zbraní a střeliva, zaměřeného k zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti a povinnosti státu zaručovat lidem základní práva a svobody. Mezi taková základní práva žalovaný zařadil i právo na ochranu třetích osob.
- 15 K posouzení žalobcova trestního jednání z pohledu požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem žalovaný nejprve vyložil, co je těmito třemi pojmy míněno a sledováno. Poté konstatoval, že správní orgán 1. stupně v projednávané věci hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti i veřejného zájmu zohlednil. Žalovaný znovu poukázal na skutkovou podstatu trestných činů, ohledně nichž je proti žalobci vedeno trestní řízení. Konstatoval, že na trestné činy s účastí na organizované zločinecké skupině zákonodárce pohlíží velmi přísně a po uznání viny z takového trestného činu stanoví, že držitel zbrojního průkazu pravomocným rozsudkem soudu pozbývá bezúhonnost, jako jednu ze základních požadavků na držení zbrojního průkazu. Pro případy před pravomocným rozhodnutím o vině zákonodárce zařadil do zákona o zbraních ust. § 57 odst. 1 písm. a), kdy dal možnost policii po zahájení trestního stíhání držitele zbrojního průkazu zbrojní průkaz dočasně zajistit.
- 16 Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci byl po splnění zákonných podmínek vydán zbrojní průkaz a bylo pouze na něm, aby se choval tak, aby se nedostal do rozporu se zákonem, neboť měl vědět či předpokládat, zda jeho jednání, chování a vystupování by nemohlo ovlivnit držení zbrojního průkazu, neboť jako držitel zbrojního průkazu složil zkoušku ze znalostí zákona o zbraních. Žalovaný upozornil, že z hlediska ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a veřejného zájmu jsou na držitele zbrojního průkazu kladeny zákonodárcem daleko větší nároky než na ostatní osoby, zejména na jejich bezúhonnost a spolehlivost. Dle žalovaného žalobce v daném případě překročil hranici chování a jednání a jeho jednání je považováno orgány činnými v trestním řízení jako trestné, tedy rozporné se zákonem o zbraních. V daném řízení měl žalobce nejen svým jednáním porušit zákonem stanovená pravidla, ale toto své jednání měl konat v organizované zločinecké skupině. Takové jednání dle žalovaného nelze u držitele zbrojního průkazu ignorovat a přehlížet a ponechat mu v dispozici zbrojní průkaz a dispozici k získání zbraně, která by mohla být žalobcem pro případné další protiprávní

jednání použita. To platí, i když žalobce své legálně držené zbraně v průběhu řízení převedl na jinou fyzickou osobu.

- 17 Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí vyslovil názor, že i přes zahájení trestního stíhání již v lednu roku 2017 je důvod k zajištění žalobcova zbrojního průkazu stále aktuální, k čemuž dospěl po ověření stavu trestního stíhání Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje a posouzení známých skutečností.
- 18 Žalovaný konstatoval, že potřeba zajištění zbrojního průkazu ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je důsledkem ochrany veřejného zájmu společnosti, kterou je v daném případě ochrana třetích osob proti osobě narušující soužití lidí, která je spojena s podezřením na vytčené protiprávní jednání.
- 19 Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu 1. stupně, že zajištění zbrojního průkazu žalobce je na místě, měl za to, že trestně stíhané jednání se neslučuje s požadavky kladenými na držitele zbrojního průkazu - bezúhonnost stanovenou ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních, neboť žalobce je podezřelý z trestního jednání proti majetku jiných osob (způsobení úpadku), kterým měla být způsobena škoda velkého rozsahu, z trestného činu uvedeného v hlavě II trestního zákoníku - proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství (vydírání) a to v obou případech ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Žalobce je také trestně stíhán pro účast na organizované zločinecké skupině, neboť měl tuto skupinu podporovat. Takové jednání má žalovaný za neslučitelné s nárokem na bezúhonnost držitele zbrojního průkazu.

II. Obsah žaloby

- 20 Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud prvostupňové rozhodnutí nezrušil nebo nezměnil, ale potvrdil jej jako věcně správné a správní uvážení posoudil jako dostatečné. Žalovaný byl ve svém dalším postupu vázán právním názorem městského soudu vysloveným v rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, který shledal prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Žalovaný tedy měl ve smyslu ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) prvostupňové rozhodnutí buď zrušit (a dle situace řízení buď zastavit, nebo věc vrátit správnímu orgánu 1. stupně), nebo změnit. To však neučinil, jeho postupem došlo k porušení práv žalobce.
- 21 Žalobce upozornil, že městský soud v odkazovaném rozsudku k aplikaci správního uvážení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že nemůže být libovolné či neomezené, i když zákon explicitně nestanoví žádná jeho kritéria. Správní orgán je v takovém případě povinen vymezit pro svou úvahu relevantní rozumná kritéria a jejich naplnění následně zkoumat na základě skutkových okolností konkrétního případu.
- 22 Žalovaný zcela v rozporu s právním názorem soudu konstatoval, že „*úvaha správního orgánu* I. stupně není obsáhlá, ale je z ní zřetelné, co správní orgán I. stupně k vydání rozhodnutí ve věci vedlo.“ Žalovaný tak přehlédl, že již bylo soudem závazně určeno, že „*úvaha*“ ve smyslu přezkoumatelného správního uvážení zde chybí a rozhodnutí orgánu 1. stupně je proto nezákonné. Potvrzením nezákonného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žalovaný vytýkané vady neodstranil, ale naopak již tímto učinil nezákonným také napadené rozhodnutí.

- 23 Dále žalobce v žalobě namítl, že i kdyby připustil úmysl žalovaného (materiálně) změnit vadné části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, žalovaný ani tentokrát neprovedl správní uvážení, jak mu bylo soudem uloženo. Z napadeného usnesení ještě snad lze vyčíst, jaká kritéria jsou pro úvahu žalovaného určující, zcela však chybí posouzení naplnění těchto kritérií v konkrétním případě a za daných skutkových okolností. Naopak je zjevné, že žalovaný se konkrétními skutkovými okolnostmi případu opět vůbec nezabýval (a to ani v omezeném rozsahu daném skutečností, že žalovaný neměl přístup ke spisu v trestním řízení vedeném proti žalobci).
- 24 Žalobce připustil, že obecným vyjádřením k trestným činům kladeným žalobci za vinu a k jejich typové závažnosti žalovaný vytyčil určitá kritéria pro své další úvahy. Při zkoumání naplnění těchto kritérií se však žalovaný následně omezil na konstatování, že „z citace daného ustanovení § 175 trestního zákoníku se lze spravedlivě domnívat, že v jednání účastníka řízení, které je předmětem trestního stíhání, mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu.“ Z toho vyplývá, že žalovaný nevycházel z konkrétních skutkových okolností případu, ale pouze z citovaného ustanovení trestního zákoníku.
- 25 Žalobce namítl, že žalovaný neznal detaily stíhaného násilného jednání, zmiňoval obecně přítomnost „prvků násilí“, aniž by uváděl, kterou z forem prvku násilí, myšleno použití násilí, pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy, měl žalobce dle usnesení o zahájení trestního stíhání a upozornění na změnu právní kvalifikace údajně naplnit.
- 26 Dále žalobce namítl, že žalovaný údajně vycházel z usnesení o zahájení trestního stíhání a z upozornění na změnu právní kvalifikace, v těchto dokumentech ovšem není k žalobcovu jednání uvedeno nic, co by svědčilo o vydírání nebo o prvcích násilí. Žalobce citoval z usnesení o zahájení trestního stíhání ohledně jemu vytýkaného jednání, které spočívá v tom, že žalobce potvrdil evidenci nesplacené pohledávky a připojil se k insolvenčnímu řízení, čímž zajistil pluralitu věřitelů, ačkoli věděl, že insolvenční řízení v dané věci je řízením fiktivním. Žalobce netuší, na základě čeho orgány činné v trestním řízení kvalifikovaly popsané jednání jako trestný čin vydírání, stejně tak žalobce netuší, jaké „prvky násilí“ v tomto jednání spatřuje žalovaný.
- 27 Žalobce dále namítl, že i v ostatních částech odůvodnění napadeného usnesení se žalovaný zaměřil pouze na obecná konstatování, která se nijak nevztahují ke konkrétnímu žalobcovu případu, a neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti.
- 28 Dále žalobce namítl, že také odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se žalobcova stíhaného jednání z pohledu požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem, obsahuje pouze obecné výklady těchto pojmů a nijak nevyhodnocuje žalobcovu situaci či existenci konkrétních hrozeb pro veřejný pořádek či bezpečnost.
- 29 Žalobce shrnul, že žalovaný porušil povinnost danou ust. § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Toho se dopustil právě tím, že nedostatečně zjišťoval skutkové okolnosti nezbytné pro posouzení věci, resp. nevycházel ani z těch podkladů, které měl dle vlastního vyjádření k dispozici.
- 30 Za situace, kdy žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nelze uvažovat, že by ke svým závěrům mohl dojít na základě řádného procesu. Stejně tak nelze dovodit, že jeho závěry jsou v souladu s pravidly logického usuzování. Z tohoto důvodu správní uvážení, pokud

vůbec bylo užito, nebylo aplikováno v souladu se zákonem, a zapříčinilo nezákonnost vydaného rozhodnutí.

- 31 Žalobce vzhledem ke všemu uvedenému namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňového. Navrhl soudu, aby obě rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

- 32 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl zejména, že se při vydání napadeného rozhodnutí řídil právním názorem městského soudu a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a užil správní uvážení, a to na základě argumentace uvedené správním orgánem 1. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Námitka, že žalovaný přes právní názor soudu o absenci správní úvahy v prvostupňovém rozhodnutí toto rozhodnutí obhajuje jako správné, musí být hodnocena v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí a nikoliv pouze izolovaně uvedených citací z tohoto odůvodnění.
- 33 Žalovaný nesouhlasil, že by sám neučinil správní úvahu, odkázal na napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že skutečnost, že došlo k překvalifikování ze zvlášť závažného zločinu podvodu spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny formou účastenství na zvlášť závažný zločin vydírání spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny formou spolupachatelství, byla správnímu orgánu 1. stupně oznámena orgánem činným v trestním řízení s odkazem, že takto bylo překvalifikováno jednání, uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání. Důvody, které k překvalifikování vedly, nebyly správnímu orgánu 1. stupně sděleny a nelze je ani vymáhat. Žalovaný tak mohl pouze vycházet z vymezení, které je v trestním zákoníku uvedeno pod ust. § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), kde je kvalifikováno násilí, pohrůžka násilí nebo pohrůžka jiné těžké újmy, a z vymezení spolupachatelství. I když z popsaného jednání nevyplývá přímý popis násilí, pohrůžky násilím nebo pohrůžkou těžké újmy, lze se spolehnout na výše uvedenou právní kvalifikaci. Důvodné podezření z takového jednání zakládá možnost aplikace institutu zajištění zbrojního průkazu. Prioritně je tu shledáván zájem společnosti ochránit veřejný pořádek a bezpečnost před držitelem zbrojního průkazu, který je důvodně podezřelý z výše uvedeného jednání před zachováním jeho přiznaného práva legálně nadržovat se zbraněmi a střelivem.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 34 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.
- 35 O podané žalobě městský soud uvážil takto.

- 36 Městský soud vyšel především z ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, dle něž příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.
- 37 Městský soud vzal dále na vědomí rozsudek osmého senátu městského soudu ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, jehož závěry jsou žalovaného v posuzované věci závazné. Osmý senát v něm ohledně rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017 konstatoval, že úvahu provedenou žalovaným a před ním Policií ČR shledává nedostatečnou. Uvedl, že Policie ČR zcela obecně – bez vyhodnocení konkrétních skutkových okolností případu – konstatovala, jaký je účel zajištění zbrojního průkazu, resp. jaké nebezpečí by společnosti od osoby obviněné z trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona o zbraních mohlo hrozit, a žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž omezil spíše na obecná konstatování, která spíše představují zdůvodnění, proč je příslušnému útvaru policie dána pravomoc rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu (jaký je smysl tohoto právního institutu), než že by představovala konkrétní zhodnocení okolností daného případu, které by teprve mohlo odůvodnit rozhodnutí podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních. (Viz bod 20 rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36).
- 38 Ač Městský soud v Praze není rozhodnutími krajských soudů, tedy ani odkazovaným rozsudkem osmého senátu, vázán, s jeho závěry ohledně nedostatečnosti správní úvahy v prvostupňovém rozhodnutí se ztotožňuje. Správní úvaha, kterou správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí učinil, není dostatečně individualizovaná, soudu se jeví jako formalistická, spočívající spíše jen ve výkladu právních předpisů než v posouzení všech relevantních konkrétních okolností. Městský soud tak v prvostupňovém rozhodnutí shledává jen minimální vazbu na žalobce.
- 39 Blíže k správní úvaze správního orgánu 1. stupně městský soud konstatuje, že správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí kromě výkladu dotčených právních předpisů vyzdvihl především tu skutečnost, že trestná činnost, za níž je žalobce stíhán, je zvlášť závažného charakteru; zmínil zájem společnosti omezit žalobci držení zbrojního průkazu; zohlednil preventivnost opatření k zajištění žalobcovy bezpečnosti a ochraně společnosti.
- 40 Městský soud v Praze shrnuje, že uvážení správního orgánu 1. stupně pro posouzení, zda je důvod zajistit žalobci zbrojní průkaz, nedostojí zákonným kritériím na něj kladeným, nedá se však říct, že by správní orgán 1. stupně na správní úvahu zcela rezignoval. A právě proto je městský soud přesvědčen, že zmíněnou vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v nedostatečnosti správní úvahy může v tomto případě zhojit správní orgán druhého stupně, pokud nedostatečnou úvahu doplní úvahou vlastní.
- 41 Městský soud v Praze připomíná, že prvostupňové řízení tvoří jeden celek s odvolacím řízením. Uvedené potvrzuje ustálená právní praxe správních soudů i řada právních vět, např. právní věta k rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2011, č.j. 10 A 24/2011-28: „*Elementárním pravidlem správního procesu je zásada o jednotnosti řízení v prvním a ve druhém stupni.*“ S ohledem na uvedené platí, že vady vzniklé v řízení před správním

orgánem 1. stupně lze do jisté míry zhojit v řízení odvolacím. Pochopitelně, bylo-li by v rámci řízení před správním orgánem 1. stupně vydáno nepřezkoumatelné rozhodnutí, pak by již takovou vadu nebylo možné v odvolacím řízení jakkoli zhojit, nicméně městský soud dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné. Městský soud považuje prvostupňové rozhodnutí z důvodu jeho přílišné obecnosti na hranici přezkoumatelnosti, přesto však jej hodnotí jako správní rozhodnutí splňující základní požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí, neboť soud v něm jistou, byť nedostatečnou, analýzu žalobcovy situace našel (viz bod 39 rozsudku). Městský soud se tedy shoduje s právním názorem osmého senátu městského soudu, který např. v bodu 20 a v bodu 22 svého rozsudku akcentuje, že provedená úvaha není dostatečná nebo že správní uvážení není provedeno tak, jak jej vyžaduje zákon. Městský soud se však neshoduje s právním názorem osmého senátu, který např. v bodu 22 a v bodu 28 označuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

- 42 K žalobní námitce proti postupu žalovaného spočívajícího v nezrušení nebo nezměnění prvostupňového rozhodnutí městský soud především opakuje, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je, pokud jde o jejich přezkum soudem, třeba posuzovat jako jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu 1. stupně tím, že prvostupňové rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním. Není tedy nezbytné, aby odvolací orgán nezákonné prvostupňové rozhodnutí vždy rušil nebo měnil, může-li vady sám zhojit. Právě tak žalovaný v dané věci postupoval. Jeho postup byl zároveň v souladu s právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36, v němž soud ponechal žalovanému prostor, aby v odvolacím řízení zjednal nápravu. Žalobní námitka tedy není důvodná.
- 43 Městský soud v Praze zčásti přisvědčuje žalobci, že žalovaný neměl důvodu v napadeném rozhodnutí obhajovat prvostupňové rozhodnutí jako věcně správné a posoudit správní uvážení jako dostatečné. Stanovisko žalovaného je však v tomto směru zcela bez významu pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť podstatné je pouze to, zda a jak se žalovaný s nezákonností prvostupňového rozhodnutí vypořádal věcně. To žalovaný učinil řádně (jak bude uvedeno dále), neboť se nespokojil s tím, že by se s prvostupňovým rozhodnutím bez dalšího ztotožnil, ale doplnil jej o vlastní správní úvahu, a tím nezákonnost fakticky zhojil. Městský soud na základě této žalobní námítky nedovodil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud podotýká, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti odůvodnění správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.
- 44 Nyní se městský soud vyjádří k samotné správní úvaze žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v kontextu žalobní námítky, že z napadeného rozhodnutí snad lze vyčíst, jaká kritéria jsou pro úvahu žalovaného určující, zcela však chybí posouzení naplnění těchto kritérií v konkrétním případě a za daných skutkových okolností.
- 45 Žalovaný v dané věci rozhodoval dle ust. § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, dle něž žalovaný v určitých případech může rozhodnout o mimo jiné zajištění zbrojního průkazu. Městský soud nejprve uvádí, že výrazy jako „může“ (podobně: „je oprávněn“, „lze“...) interpretoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č.j. 10 As 174/2017-27 tak, že následek dále popsany v zákoně nenastává nevyhnutelně vždy, když je splněna hypotéza právní normy, ale jen tehdy, jestliže to správní orgán uzná za vhodné či

potřebné; správnímu orgánu se zde tedy dává na uvážení, zda zákonem dovolený (nikoli přikázaný) následek nastane.

- 46 Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nemůže o zajištění zbrojního průkazu rozhodnout na základě nahodilého rozmaru či z jiného svévolného popudu, ale musí být veden racionálními argumenty. Jako racionální se jeho úvaha musí jevit také navenek, což žalovanému přináší povinnost zachytit své myšlenky písemně v odůvodnění rozhodnutí. Pokud z rozhodnutí nelze vyčíst žádné konkrétní důvody, pro které se žalovaný rozhodl zbrojní průkaz zadržet, nemůže napadené rozhodnutí obstát. Ve vztahu ke kritériím pro správní uvážení městský soud doplňuje, že není nezbytné (i když je to jistě žádoucí), aby možnost správního uvážení byla vždy doplněna konkrétními kritérii a okolnostmi, které má správní orgán zvažovat a hodnotit. Pokud zákonodárce taková konkrétní kritéria do zákona nevloží, neznamená to, že vlastně ve skutečnosti nemíní poskytnout orgánu správní uvážení (i když použil slova lze, může, je oprávněn) – jen že nechává na něm, aby rozumná kritéria našel sám (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č.j. 10 As 174/2017-27). Ust. § 57 odst. 1 zákona o zbraních neobsahuje žádná kritéria, která by měl žalovaný povinně použít při úvaze, zda žalobci zajistí zbrojní průkaz. Povinností žalovaného bylo v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být pro zajištění zbrojního průkazu naplněna.
- 47 Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil jednání, za něž je žalobce stíhán, jako závažné, a to s přihlédnutím k překvalifikaci podezření ze zvlášť závažného zločinu podvodu na zločin vydírání formou spolupachatelství, v souběhu se zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině. Žalovaný zohlednil, že žalobce je advokát a měl jednat tak, jak mu bylo výtčeno v usnesení o zahájení trestního stíhání, ačkoliv na základě svých osobních poměrů a na základě svého právnického vzdělání a dlouholeté advokátní praxe měl o protiprávnosti jednání vědět. Přihlédl i k tomu, že žalobci v případě pravomocného odsouzení hrozí odnětí zbrojního průkazu navždy. Vzhledem k trestnímu stíhání pro vydírání formou spolupachatelství měl za to, že se lze domnívat, že v žalobcově trestně stíhaném jednání mělo být obsaženo násilné jednání k dosažení účelu. Opět žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce je právně vzdělaný a jsou mu známy právní vztahy, meze a hranice takového jednání, které nebude v konfliktu s právními předpisy. Žalovaný zohlednil i zájem společnosti, aby osoba, u které je důvodné podezření z použití násilí, její pohružkou nebo pohružkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, nedisponovala neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu. Posoudil také žalobcovo jednání z hlediska ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a veřejného zájmu, shledal, že na držitele zbrojního průkazu jsou kladeny daleko větší nároky než na ostatní osoby, zejména na jejich bezúhonnost a spolehlivost. Vyslovil názor, že žalobce v daném případě překročil hranici chování a jednání a jeho jednání je považováno orgány činnými v trestním řízení jako trestné, tedy rozporné se zákonem o zbraních. Navíc měl své jednání konat v organizované zločinecké skupině.
- 48 Městský soud v Praze shledává správní úvahu žalovaného dostačující. Jakkoli je úvaha žalovaného stručná, její ratio decidendi je zřejmé. Žalovaný se elementárním způsobem zabýval okolnostmi, které jsou pro posouzení věci podstatné, a to povahou trestného činu způsobení úpadku a zejména trestného činu vydírání ve formě spolupachatelství, obvinění z trestné činnosti ve prospěch organizované skupiny, a to vše s přihlédnutím k osobě žalobce, který je právně vzdělán a jsou mu tak dobře známy hranice jednání, které dle usnesení o zahájení trestního stíhání překročil. Žalovaný tedy neopomněl vzít v úvahu

konkrétní okolnosti projednávané věci, nevycházel pouze z citací trestního zákoníku, jak nesprávně namítal žalobce. Seznatelná je též úvaha poměřování zájmů, kdy žalovaný shledal, že převáží zájem společnosti, aby žalobce, u nějž je důvodné podezření z použití násilí, její pohrůzkou nebo pohrůzkou jiné újmy ve prospěch organizované skupiny, nedisponoval neomezeným přístupem ke zbraním a střelivu. Úvaha žalovaného je tedy komplexní a řádná a nesvědčí tomu, aby městský soud napadené rozhodnutí formálně rušil pro nepřezkoumatelnost či pro nepřípustnou libovůli při rozhodování o zajištění zbrojního průkazu.

- 49 Městský soud nepovažuje za nezbytné, aby byl žalovaný seznámen s detaily vytýkaného násilného jednání (míněno použití násilí, pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy), a aby specifikoval, jakých konkrétních násilných či výhrůžných prvků se měl dopustit přímo žalobce. Městský soud má shodně s žalovaným za dostačující, že žalobce je obviněn z takového jednání formou spolupachatelství. Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu vydírání formou spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili trestné činnosti stejnou měrou. Postačí, je-li například k vydírání přistoupeno pouze jedním ze spolupachatelů, pokud je z kontextu zjevné, že celé jednání je společným a koordinovaným skutkem všech spoluobviněných, kteří jednali ve vzájemné shodě a byli vedeni stejným záměrem. Ze skutečnosti, že žalobce byl obviněn z trestného činu vydírání spáchaného formou spolupachatelství, je zjevné, že je důvodné podezření, že se žalobce dopustil vydírání přinejmenším konkludentně. A v takovém případě je podle přesvědčení městského soudu úvaha o důvodnosti zajištění zbrojního průkazu na místě. Namítali-li žalobce, že netuší, na základě čeho bylo jeho jednání kvalifikováno jako trestný čin vydírání, a že se žádných „prvků násilí“ nedopustil, patří tato námitka podle názoru soudu do trestního řízení, kde se žalobce mohl bránit příslušnými prostředky dle trestního řádu. V tomto ohledu je pro žalovaného rozhodující právě zahájení trestního stíhání proti žalobci pro úmyslný trestný čin.
- 50 Městský soud v Praze pak musí odmítnout i žalobní námitku přílišné obecnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se žalobcova stíhaného jednání z pohledu požadavku zákonodárce na veřejný pořádek, bezpečnost a veřejný zájem. Městský soud zdůrazňuje, že zajištění zbrojního průkazu je opatřením preventivní povahy k ochraně veřejné bezpečnosti, když zde vznikla pochybnost o bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu. S ohledem na zahájení trestního stíhání proti žalobci pro úmyslný trestný čin, obecně existuje obava z velmi rychlého zneužití zbraní u takovýchto osob, tudíž je dle názoru soudu nutné dát přednost ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti.
- 51 Městský soud v Praze shrnuje, že žalovaný v posuzované věci zjistil skutkový stav v dostačující míře, vycházel při tom z podkladů, které měl k dispozici. Na základě zjištěného skutkového stavu doplnil prvostupňové rozhodnutí tak, že učinil stručnou, avšak dostatečnou úvahu, v níž nezneužil ani nepřekročil meze správního uvážení. Samotná skutečnost, že žalobce s názorem žalovaného nesouhlasí a představuje si opačný výsledek řízení, nedokládá nedostatečnost správního uvážení žalovaným. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně a v souladu se zákonem rozhodl o zajištění zbrojního průkazu žalobce.

V. Závěr

- 52 Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
- 53 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu